

Bergen den 24^{de} Juli 1867.

Min kjære Edward!

Det er længe siden Du
hørte fra mig nu, og det maa ikke
undres Dig, saalænge Du vedbliver
at skrive slige Breve som Dit sidste.
Det lader til at Du ikke rigtig kan
bære Din Sygde, thi Du bliver over-
modig, og det ved Du vist nok me-
ret godt, at jeg mindet af Alt for-
drager. Jeg har været længe i Troiel
om jeg hellere skulde tilskrive Niis,
i Haab om at hun muligens vilde
forstaae mig bedre, men jeg synes det
er unaturligt, at hun, som Min Nys-
der mig saa lidt, skulde behøves for
at bringe det lille Forhold til en
mellem en Fælle og Væn, der steds
har omgaaet i Kjærlighed. Naar
jeg tænker mig tilbage, fra den Tid
Du blev voksen, da har Du jo steds
været mig en Kjærlig Væn, og da
jeg er mig fuldkommen bevidst, at
mit Sindslag mod Dig ikke er med-
gaaet den ringeste Forandring - uden
for saavidt at jeg maatte bede ind-
sæe Din Feil - saa bliver, som sagt,
Din Offersel mig en Gæde.

den ei skal tilskrives fornaevnte Grund.
Jeg er just ikke oplagt til at skrive
idag. Thi jeg har søgt mig svært
i Formiddag, og det taaler jeg des-
værre slutilte. Jeg synes dog at
jeg nødigt vil udsætte det længere,
da jeg ellers har Tid, og der er an-
den Gang Man kommer noget andet
iscien. Jeg er saa vant til Ube-
hageligheder i Forretningerne, at
de næsten ikke berører mig, men
naar ^{jeg} ~~naar~~ ^{hvider} ~~hvider~~ ^{Sumpentled}, og det hvor
jeg har ^{mindet} Grund til at ønske saadant,
da opføres mit Sind i den Grad,
at det ganske nedtryder min Helbred,
og gjør mig uevnet til Alt. Des-
værre er John nu borte - han og
Betten reiste i Onsdags - og jeg
maa saaledes bære Byrden alene.
Verret er Gud være lovet! nydeligt,
saa at jeg haaber at gjenreise min
Pro naar jeg kommer op til Landnaa.
Det er jo sigtignost ingen glædelig
Tante, naar jeg net fylder mig i
Naturen deroppe, at vi rimeligvis
ikke kommer der næste Sommer,
men det vilde være høist utalt
rommelig med den gode Gud om
jeg ikke glædede mig saalænge vi
alden er der, og om jeg ikke min
Fattigdoms midler alle de Glæder
jeg der har nydt. Moer er alene
idag med Sofie Grieg og

Johannes, hvem vi beholde i nogle
Dage. Stakkels Sophie har maattet
pleie Søsteren Forstena, der har
Marlagens feber, og man rodt tiltrængt
lidt Opventring. Hendes Ferie
blev ikke meget styrbende for hende.
Tante Modesta finder det uviddeligt
at vi vil have hende i vorst Hus,
og vil ei tillade at Pegrin kommer
til os saalænge hun er der, men
vi ere nu ikke af de Frygtsomme
i det Hospital. Vil Gud sende os
en Marlagens eller en anden Feber
paa Halsen, saa tænker jeg man
sked nok at finde os til enhver
Tid, og det synes mig Tante, der
besøjer i Pielkon to Gange hver Søn-
dag, foruden Fredagene, ogsaa kunde
læse og vide. Fra Lucia og Pegrin,
saaselvorn fra Schindlers og Mads jeg
tilke, jeg talte med dem alle derinde
igaar. Sigvaa har jeg mange Hjer-
lige Tilsvener fra Ekhardt, hendes
Preis blev bestemt 10 Dage inden
hun forlod os, og. Meningen er at
hun skal blive borte Vinteren over,
men det faar nu at komme an
paa om Længseln ei indfinder
sig i for lidt Gled. Da hun havde
noget Lyst at reise, og Invitationen
fra Ekhardt lid for den eller to af
Smaafingene at blive hos dem i Vin-
ter, saa vilde jeg ikke magte hende
denne Gled, endelljendte det altid
medfører nogen Betrustning.

. Marcus og Benedicte, der Dogge har
Forsrettninger i Dyren, skulde i aften
i Theatret med Brum paa Færdning,
hos hoven. Fru Ulndahl er i Besøg
i nogle Uger, men nu bliver jeg af
Georg Strøm er syg, saa at der ingen
Forestilling gives

Sig Nina at dersom jeg havde
været i mit Oes, saa havde hun og
saa hørt fra mig idag. Jeg havde
haabot at hun havde sendt mig
nogle Ord om oftest at hun var Glad
Kone, og det vilde have været mig
Njært om hun havde gjort det. Jeg
var tilfjends at jeg kunde see hvor
dan I har det dekkene, men den
Oftede bliver aldrig min. Lad
jeg faar lade mig vide end at
faar hør. Bestof gjenom Tante
Hanne, der i næste Uge kommer
til Hovedstaden om sin Mand.
Hun har lovet os at faa vide alt
hvad der kan interessere os.

Og nu Farvel for denne Gang, min
Njærre Edvard! Lad mig nu see
at Du ender om, og viber Dig som
en sand Christian, forsonlig og Njær-
lig - Njærtlig, Hilsener fra For-
ældre og Søster til Dig og Nina.
Lever vel og lykkefuld Dogge For
dette ønskes af ganske Hjerte
Din hengivne Fars
Kongrig